

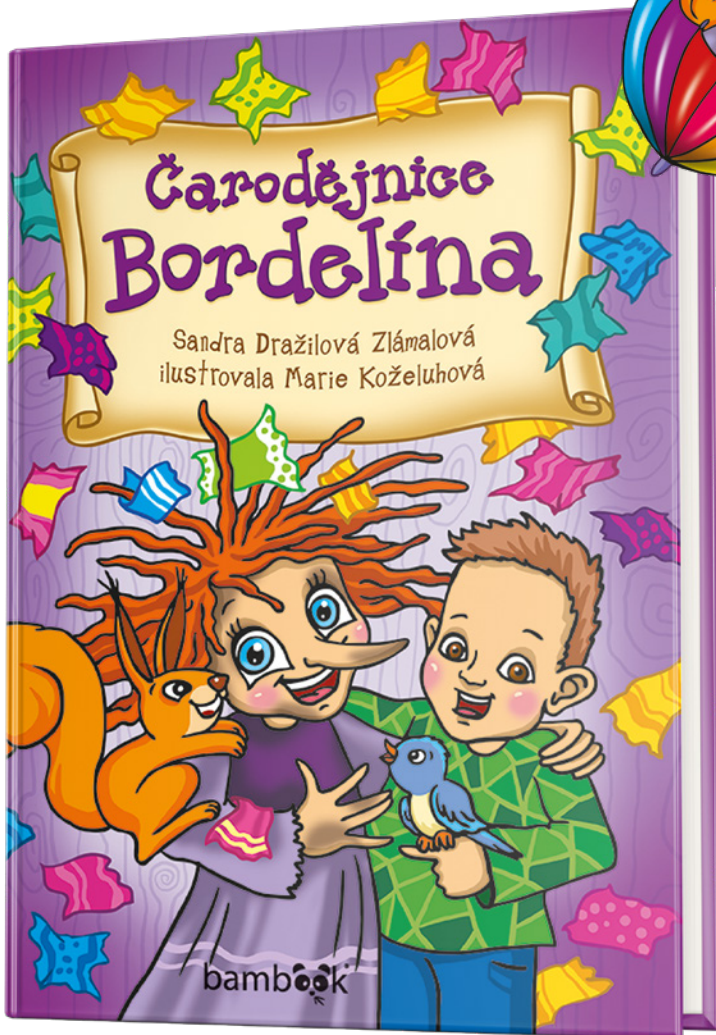
Bordelína a Řachátice

aneb Les Bambručák v ohrožení

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrovala Marie Koželuhová

bambóok®

Přečtěte si také 1. díl pohádkové série
o čarodějnici **Bordelíně!**

104 stran, pevná vazba, 17×24 cm

ISBN 978-80-271-2210-3

Kam vkročí čarodějnice Bordelína, tam to začne lítat!
A nejen díky jejímu kouzelnému duhovému deštníku.

Tohle střapaté stvoření dokáže zaručeně obrátit
naruby celý les a jeho obyvatelům dá pěkně zabrat.

Ale Bordelína není jediná, kdo umí zázraky...

Bordelína a Řachátice

aneb Les Bambručák v ohrožení

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrovala Marie Koželuhová

bambook®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Sandra Dražilová Zlámalová

BORDELÍNA A ŘACHATICE

aneb Les Bambručák v ohrožení

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8421. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová

Redakce textu Lucie Švecová

Korektury Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 104

Vydání 1., 2022

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2022

Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2022

ISBN 978-80-271-0002-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-3310-9 (print)

Obsah

Skřítek Nežerka	7
Ztracená bludička	17
Vrtonožka	25
Nečekaná návštěva	33
Bordelína a Řachatice	41
Tudlenudlák	47
Obří uši	54
Bezbarví barvíci	61
Zlá a mocná Bordelína	68
Štístkův chloupek	73
Kniha kouzel	80
Kdo s koho!	90
Rozhodnutí!	97

Skřítek Nežerka

„A ne! A ne! A ne!“ Dupl vztekle nožkou malý skřítek. Už od samého rána mu nebylo nic po chuti, mračil se na celý svět jako tisíc čertů. Kudy šel, tudy nadával. Každého urážel a nic mu nebylo vhod.

„A jéje,“ povzdechla si sova Mudrlice, která seděla na větvi staré borovice. „Nežerka opět dorazil k nám do lesa Bambručáku.“

„Kdože?!“ zeptala se trošku drze veverka Drzečka, která hopkala opodál.

„Nežerka je skřítek, který tu loni natropil mnoho škod. Je neustále vzteklý a rozzlobený. Všechno ničí,“ vysvětlovala Mudrlice a mračila se.

Malý černovlasý skřítek s fialovými očima mezitím nakopával vše, co mu pod drobnou nožku přišlo. Za ním vznikala hotová spoušť. To se ví, že ho zvířátka

z lesa vyháněla, ale co jim to bylo platné. Nežerka se vrátil a škodil znovu.

Vtom lesem zavoněla hořící smůla. Nebyla to Bordelína? A také že ano! Kouzelnice si to přiletěla ve svém duhovém deštníku, upraveném pro letecké účely. Přistála, koukla napravo, koukla nalevo – všude se povaloval rozkopaný mech. Tamhle pod skálou Mechovkou právě dupal malý černovlasý skřítek. A dupal s takovou vervou, že mech odletoval do všech stran.

„Hej ty! Vztekloune! Dej už pokoj!“ křikla na něj Bordelína.

Skřítek se otočil, přimhouřil svá fialová očka a nakvašeně odpověděl: „A proč bych měl? Mám vztek na všechny a na všechno.“

„Na všechny a na všechno?“ zasmála se Bordelína.
„To je jasné – máš hlad!“

Její slova skřítko rozběsnila tak, že prskal, skákal, dupal a mlátil kolem sebe. „Ne, já nemívám hlad! NIKDY!“ křičel.

To se ještě uvidí, pomyslela si Bordelína a už už chtěla letět pryč.

„Počkej, Bordelíno,“ zadržela ji Mudrlice, „slyšela jsi, že nemá nikdy hlad.“

Kouzelnice se zarazila, tušila, že sova něco kuje, ale co?

„Nežerko, co kdyby sis dal s Bordelínou závod. Budete soutěžit ve třech disciplínách – v síle, rychlosti

a bystrosti. Pokud vyhraješ, můžeš dál vesele ničit les Bambručák. Jestli ale prohraješ, půjdeš s Bordelínou a v lese už se ničeho ani nedotkneš,“ řekla sova Mudrlice rozhodně.

Skřítek Nežerka s návrhem souhlasil. Drzečka se s ladicí Elvírou pasovaly do rolí rozhodčích. Společně našly dlouhý smrkový klacek. Bordelína ho chytila za jeden konec, Nežerka za druhý a závod mohl začít.

„Uff...“

„Ááá...“

„Já ti dám...“

„Ne, to já ti ukážu!“ neslo se lesem, až to přilákalo i ostatní zvířátka.

Nežerka zaryl paty do země, ale Bordelína táhla takovou silou, že za skřítkem zůstávaly jen rýhy v hlíně.

„Huráá! Bordelína vyhrála!“ jásala zvířátka. Jezevec uznale poplácal Bordelínu po rameni.

„Tak co, skřítku, nechceš to vzdát?“ ptala se kouzelnice a tvářila se jako neviňátko.

„Ani náhodou!“ prohlásil Nežerka, ale už na něm bylo vidět, že je pořádně unavený.

Sova Mudrlice ohlásila druhou disciplínu: „Na rozložitém dubu na druhém konci lesa Bambručáku sedí sojka Václavka. Kdo k ní doběhne jako první, ten vyhrál.“

Zvířátka společně závod odstartovala a už se běželo. Bordelína metelila, až se za ní prášilo. Zato skřítek nejprve vystřelil jako šipka, ale hned v první zatáčce mu začal docházet dech, ve druhé už se sotva vlekl.

Když vybíhali, byla na trávě ještě rosa, ale teď už ji všechnu sluníčko dávno vypilo. Všichni v cíli čekali a čekali a Nežerka stále nikde. Vtom se něco mezi stromy pohnulo. A on to byl zpocený, v tvářích červený skřítek.

Sojka Václavka se úplně lekla, jak unaveně skřítek vypadal. „Nežerko, jsi v pořádku?“ ptala se starostlivě.

„Vidíš, ne?!“ odsekl Nežerka. „A vůbec, šup sem se třetím závodem.“

Ozvalo se šustění křídel a mezi kouzelnici a skřítku přistála Mudrlice. „Opět vyhrála Bordelína. Skřítku, jsi si jistý, že zvládneš poslední závod?“ ptala se.

Nežerka se únavou nezmohl na odpověď a pouze přikývl.

„Tak tedy dobrá, poslední závod vyhraje ten, kdo první najde pod smrčky hříbek. Tak hurá do hledání,“ povzbudila je sova.

Bordelína vyrazila, a než se Nežerka zvedl z trávy, ozvalo se: „Mám ho!“

A bylo po závodě.

Sova Mudrlice si vzala kouzelnici stranou. „Děkuji, že jsi s ním závodila. Byla to jediná možnost. Žádné jiné zvířátko by nezvládlo všechny tři závody, zachránila jsi les.“

Bordelína nad tím jen mávla rukou, měla ještě další plán. Popadla Nežerku – únavou se ani nevzpíral – naložila ho do svého duhového létajícího deštníku a frrr pryč.

Kouzelnice bydlela ve fialové chaloupce, která stála na střeše. Kdyby vám o ní někdo vyprávěl, řekl by, že je naruby postavená.

Bordelína posadila Nežerku na dubovou židli a na stůl si začala chystat své oblíbené jídlo. Skřítek ji pozoroval. Z vůně lívanců mu zakručelo v bříšku. Položil si na něj ruce a rozpačitě se díval na kouzelnici. Bordelína se tvářila jakoby nic, jen občas po očku mrkla, co skřítek dělá. A dělal.

Když si myslel, že ho nevidí, ládoval se lívanci, až měl boule za ušima. Bordelína nic. Jakmile Nežerka dojedl poslední lívanec, hřbetem ruky si utřel pusou, napil se mléka, položil si hlavu na stůl a usnul.

Kouzelnice to čekala, vždyť musel být vyčerpaný. Kouzlem ho přenesla do své postele, kde skřítek spal až do druhého dne.

Sotva ráno sluníčko vyskočilo na oblohu, byla už Bordelína na nohou. Ne že by ji vstávání obzvlášť těšilo, to opravdu ne, protože ta lenošivá kouzelnice někde uvnitř ní je, ale teď měla ještě práci.

„Nežerko, dobré ráno!“ zvolala a otevřela okna, aby do chaloupky mohl proudit čerstvý vzduch.

Skřítek otevřel jedno oko, pak druhé, spatřil Bordelínu a elá hop z postele.

„Máš hlad?“ zeptala se nevinně kouzelnice.

„Ne! Ne! A jednou provždy ne!“ křikl skřítek a vzteky zadupal tak, že se chaloupka otřásla v základech.

„Jak chceš. Hloupý, kdo dává, hloupější, kdo nebere,“ prohlásila Bordelína potouchle. „Já hlad mám, a basta!“

*„Šmudli, kudli, brumda, fíí,
ať se palačinky usmaží.
Smetana, cukřík, jahůdky,
do břicha půjdou dobrůtky.“*

Mlask, chroup a mňam... Bordelína si pochutnávala na snídani, která voněla tak, že přilákala i Drzečku.

„Hej, Bordelíno, čím se to cpeš?“ olizovala se veverka.

„Dala by sis, vid?“ popíchla ji kouzelnice a vzápětí jí jednu jahodovou palačinku podala.

„Ty máš návštěvu?“ zajímala se Drzečka a velkými sousty do sebe ládovala dobrotu.

„Jo, Nežerka tu přespal. Nabízela jsem mu snídani, ale prý nemá hlad, tak na mě alespoň víc zbyde,“ řekla a mrkla na veverku.

Skřítek se držel za břicho, oblizoval se a upřeně zíral na veverka, jak se cpe.

„To víš, Drzečko, on nechápe, že když se nenají, tak nebude ani rychlejší, ani silnější a ani bystřejší. Ba naopak bude akorát tak vzteklejší,“ řekla Bordelína.

Za chvíli se skřítek odhodlal. „Prosím, můžu taky dostat jednu palačinku?“ zeptal se a prosebně se podíval svýma fialovýma očkama na kouzelnici.

„Jasná páka, ber si,“ řekla Bordelína a hned mu kouzlem přičarovala židli a přisunula talíř.

Nežerka se cpal, až se mu dělaly boule za ušima, jaká to byla dobrota. Sotva se najedl, začal se usmívat. Aby taky ne, s plným břichem je svět hned hezčí. Vtom vyskočil, jako když ho píchne voska. „Máš ji!“ křikl, plácnul Bordelínu a utíkal z chaloupky pryč.

„To ti nedaruju,“ škaredila se naoko kouzelnice a pe-lášila za ním a Drzečka jakbysmet.

Celé dopoledne pobíhali po lese, hráli si na babu, smáli se a bylo jim moc fajn. Plné břicho dělá divy.

Ztracená bludička

„Grrr... Co mě to zase svrbí?!“ přemýšlela nahlas Bordeína a šila sebou, jako kdyby po ní lezlo aspoň tisíc mravenců. Celá se oklepala. Protože to nebylo samo sebou, vzala do ruky svůj stříbrný talířek Šmíráček. Vždy jí ukázal přesně to, co potřebovala vědět. Jemně ho otřela rukávem svých šatů, ale nic. „No tak, netrucuj,“ domlouvala mu. „Vím, dlouho jsem tě nepožádala o pomoc, promiň.“ Mluvila s talířkem jako s malým dítětem tak dlouho, až ho obměkčila.

Ale co to?!

Šmíráček jí ukázal jen ji. Koukala do talířku a viděla se, jak zase jako zlá čarodějnice dává zvířátkům do postýlek kopřivy, jak očarovává vzduch, aby byl smradlavý, jak rozhazuje po lese papírky a všemu se škodolibě chechtá.

„Proč mi ukazuješ mě, když mě zajímá něco jiného?!“ zlobila se a nechápala, jakou má spojitost svrbění s lumpárnami, které dřív vyváděla. Na další špekulování ale neměla čas, protože zaslechla vzteklý hlásek.

„U všech zhaslých plamínek, to jsem tomu zase dala! Říkali mi to? Jo, říkali! Poslechla jsem je? Ne!“ Lametování, nadávání a skuhrání bylo slyšet blíž a blíž.

Bordelína na nic nečekala. Odložila Šmíráček s tím, že svrbící záhadu vyřeší někdy příště. A šup, jako blesk utíkala ke dveřím své fialové, naruby postavené chaloupky. S vrznutím je otevřela, koukla doprava, koukla doleva. Nikde nikdo.

„Kde to jsem?!“ ozval se opět neznámý hlásek. Tentokrát byl slyšet ještě blíž, jako by ten vztekloun stál někde v mladých smrčcích, které hustě rostou za chaloupkou.

A také že ano!

Mezi pátým a šestým smrčkem bylo zamotané nějaké malé, ukřičené stvoření. Čím víc sebou mlelo a smýkalo se, tím víc se zamotávalo do větví a větviček.

„Hej ty! Nemel sebou!“ křikla Bordelína.

Ale stvoření neposlouchalo, dál sebou cukalo a šukalo.

Kouzelnice ho zkusila jemně rozmotat, ale spíš by mu ublížila a to opravdu nechtěla.

*„Šmudli, kudli, brumda, fííí,
ať tě smrčky propustí.
Volně můžeš zase jít,
kam jen budeš chtít.“*

Najednou se z toho zašmodrchaného stvoření vyklubala malá, drobounká bludička. Vlasy měla jako spadané listí, oči zelené jako jarní tráva, a když se usmála, na tvářích se jí dělaly dolíčky.

„Jak se jmenuješ a co tady blbneš?“ vyhrkla Bordelína.

„Jsem bludička Johanka. A neblbnu,“ ohradila se bludička, „já... já jsem zabloudila.“ A to neměla říkat.

Bordelína se rozchechtala tak, až se lámala v pase. „Bludička... Chachacha... Zabloudila... Chachacha!“

„Moc se nesměj, ty kouzelnice jedna fialová!“ zlobila se Johanka.

Když se Bordelína dosyta vysmála, pohlédla na zaka-boněnou bludičku a drobátko se zastyděla.

„Víš, to máš tak,“ začala bludička, „o nás bludičkách se povídají nesmysly, třeba že lákáme zbloudilé pocestné do močálů.“

„No a ne?!“

„Ne! Já zabloudím vždy omylem a jen tehdy, když mám ušpiněnou lucerničku,“ řekla bludička a ukazovala Bordelíně své světélko s úplně začouzenými sklíčky. „Do močálů nikoho nelákáme, spíš tam samy nechtěně stoupneme.“

„Tak si lucerničku umyj a je to,“ navrhla Bordelína.